

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ — ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἐάνταρα τῶν ἀνθρώπων ἐπέρασε καὶ μακρὰ ἀκούγεται τὸ περπάτημά τους. Ἐρημιά μου, ξαναβρισκόμαστε σὰν δυὸ παλιὰ χαμένοι φίλοι. Πῶς νὰ μπορέσω ν' ἀπλωθῶ ὡς τῆς κοιλάδες σου πέρα, ποῦ τῆς στρώνει τὸ λουλουδι τοῦ θανάτου καὶ τῆς ὑπομονῆς; Θέλω νὰ σέ φιλήσω μὲ ἔντασι ὑπεράνθρωπη, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ σβυσθῇ τὸ σημάδι. Ψυχὴ μου, βοήθησέ με· γιατί εἶνε ἀλήθεια πῶς γίνεται ὅ,τι θελήσῃ ἡ ψυχὴ.

Μόνος. Τί ὠραία ποῦ ἀντιλαλεῖ μέσα μου καὶ τριγύρω σὰν νὰ εἶνε ἄδειος ὁ κόσμος. Ὅσοι μποροῦν νὰ μιλοῦν μὲ τὸν ἑαυτό τους, ἔτσι πιστεύουν, γιατί φτιάνουν ὅπως τὴν θέλουν τὴν ζωὴ. Ἡ ἀνθρώπινος μικροσκοπιὰ ποῦ κινοῦνται τριγύρω, δὲν ἔχουν ἄλλη σημασία, παρὰ μὲ τὸν ἐξαφανισμό τους νὰ δείχνουν διαρκέστερη τὴν ὑπαρξί τῶν μεγάλων «ἐγώ». Τότε πιστεύουμε πῶς δὲν εἶνε γιὰ ὅλους ἴδιος ὁ δρόμος, ποῦ ἀφήσαμε, οὔτε ἐκεῖνος ποῦ μᾶς περιμένει...

Ἐκεῖ κάτω, ποῦ ἡ ἀκτίνα τῆς ἐρημιάς φαίνεται νὰ σημάδεύῃ τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, θλιβερὰ γλωμιάζει τὸ χρῶμα, σὰν νάνθιξη πλῆθος κίτρινων κρῖνων. Σὲ σχήματα μοναδικὰ ξεφαντώνουν, λὲς καὶ λυπημένα χεράκια τὰ ἐπλασαν ἀπὸ ἀγιόδακρυα φυλαγμένα σὲ μυστικὲς δακρυδόχες.

Τί ὁμορφιὲς τριγύρω! — γιατί ἔτσι εἶπα: Τὴ χαρὰ μου, γιὰ μιὰν ὠραία σκηνογραφία. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν σταματημένο χορὸ μιᾶς θείας ἀκινήσιας θέλω νὰ ζήσω. Ὅσο κι' ἂν εἶνε ἀέρινες ἢ μορφές, μὲ τῆς ἀσημοκλωστὲς ποῦ σκορπάει τὸ φέγγος τους, ἢ ψυχὴ θὰ ὑφάνῃ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας... ὡς ποῦ τελειωτικὰ νὰ βραδυάσῃ.

Αὐτοκράτορας τῆς ζωῆς ποῦ μοῦ δόθηκε, σκηνὴ μὲ σκηνὴ φτιάνω τὸ μεγάλο παραμῦθι τῆς Ὑπάρξεως ὅπως τὸ θέλω.

Ἀπὸ τῆς κρῆνης τοῦ τόπου μου χύνεται σκέψις καθαρὴ ποῦ τὴν ρουφᾶω καὶ ξαναγεννιέμαι. Κι' ἀπ' τὰ ποτάμια κάθε βράδυ βγαίνουν ἢ μελαγχολικὲς συντροφισσες τῆς ψυχῆς μου, ὁμορφες κι' ὀλόγυμνες, φορῶντας στὸ μέτωπο κορδέλλα ἀπὸ φεγγαρίσιο φῶς.

Τρώγω καρπούς ποῦ στάζουν πικρὸ μέλι, — γιατί τέτοια εἶνε ἡ τύχη μου. Καὶ κάθε τι ποῦ αισθανθῶ, μοῦ δίνει στὴν καρδιά γλυκειὰ πίκρα.

Τὰ μαλλιά τῶν ποταμίσιων κοριτσιῶν εἶνε τὸ στρωμὰ μου, — κι' εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ κοιμᾶμαι ἀπάνω στὰ ὄνειρά μου.

Τὰ ξερόφυλλα, ποῦ τινάζει ἡ δροσιά, με σκεπάζουν κι' οἱ κρῖνοι με τῆς βαθειῆς τους ἀναπνοῆς μοῦ σφαλοῦν τὰ μάτια. Κι' ὕστερα γέρνουν στὸ κορμί μου τὴν ζαλισμένη κορφή ἀπ' τὴν μάταια ἀναμονὴ κάποιας πετούμενης ψυχῆς, δίνοντάς μου ὕπνο γεμάτον ἀτελεισμένα ὄνειρα.

Εἶμαι ἐγὼ καὶ κανένας ἄλλος. Μόνος, μὰ δυνατός. Σὰν δὲν μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς συντροφιά, συλλογιέμαι, συλλογιέμαι τόσο, ποῦ μεθᾶω ἀπὸ τὴν σκέψι μου. Τότε ὅλα παίρνουν φωνή, καὶ τὰ λουλούδια σὰν ψυχούλες μαζεύονται γύρω μου.

Ἀπ' τὰ βουνὰ κατεβαίνουν ἡ ὥραιες μετὰ καμπυλωτὰ τὰ πόδια ποῦ μπλέχονται μεσ' στὰ μαλλιά τους, κι' ἀπ' τῆς θολῆς κοιλάδες ἔρχονται οἱ ἔφηβοι μετὰ τὴν καλόγραμμα κορμοστασιά.

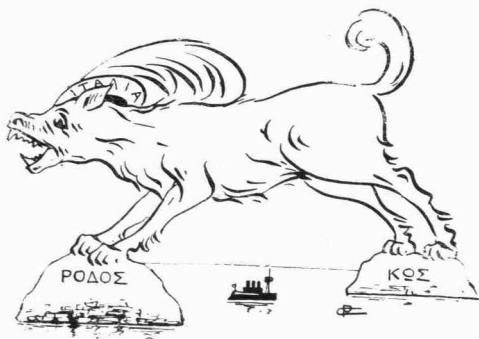
Κάθε ρυάκι καθρεφτίζει κι' ἓνα δικό του φεγγάρι, κι' ὅλος ὁ τόπος λάμπει σὰν νάχουν σκορπιστῆ μαγικοὶ καθρέφτες στὰ νερά.

Τότε χαρὰ με πλημμυρίζει τόση ποῦ θέλω νὰ πεθάνω...

Τεντόνω τὰ χέρια κι' αισθάνομαι νὰ ἄγγιζω τὰ ροδοσύγνεφα... Τί ὥραϊα! Σφίγγω στὴν ἀγκαλιὰ τὰ πλάσματά μου καὶ τέτοιο χαμόγελο ἀφίνουν τὰ χεῖλη μου, ποῦ ὁ Θεὸς τὸ παίρνει καὶ βάφει τὴν αὐγὴ τοὺς οὐρανοὺς.

[1913]

ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ περίφημος μολοσσὸς τῆς Ρόδου